

само ЕДИН
РИСК

Симона Арнщед

Превод от английски Стела Джелепова

Уо

ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *En enda risk*

Copyright © 2016 by Simona Ahrstedt

First Published by Forum Bokförlag, Sweden

Published by arranegent with Nordin Agency AB, Sweden

All rights reserved

Превод Стела Джелепова

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2006-5

ПРОЛОГ

В тази къща всичко беше страшно. Поне за едно дете. Странната храна. Гневните гласове. Вечната тревога – нещо ще се случи, някой ще я набие.

Най-страшно обаче беше мазето.

Студено и зловонно.

Тя се сви на кълбо до стената, опря чело в коленете си, усети отчаянието като буца в стомаха. Като рана в сърцето. Болеше я, че е самотна и мразена. Беше свикнала, но сега стана по-лошо от когато и да било.

Седеше на тъмно. И умираше от глад.

Хлипаше, заровила лице върху коленете си. Страхуваше се, макар да се мъчеше да бъде смела.

Не искаше да плаче.

Каквото и да ѝ причиняха, нямаше да заплаче.

1

Амбра Винтер преглеждаше бележника си. Идеи за статии, телефонен номер на човек, когото беше интервюирала, както и напомняне да купи кафе. Последното беше подчертала с две линии. Нямаше много изисквания към живота, но сутрешното кафе беше едно от тях.

– Амбра, слушаш ли ме?

Опитвам се да не слушам.

Но тъй като въпросът бе зададен от прекия ѝ началник във вестник „Афтонбладет“, редактора от новинарския отдел Грейс Бекеле, Амбра отговори възможно най-дипломатично:

– Много те моля, прати някой друг. Нали миналата седмица ходих във Варберг. И тъкмо се връщам от пожара в Акала.

Придружи думите си с умолителен поглед. Все трябваше да има някой друг репортер, когото Грейс да изпрати за тази тъпа история. Млад и напорист журналист, който още не е станал такъв циник като нея, а и ще се радва да не е закован за бюрото цял ден.

– Не, държа ти да отидеш.

Грейс махна с тънката си ръка и дългите ѝ остри нокти проблеснаха. Изглеждаше като супермодел, но беше известна преди всичко като извънредно успешен ръководител. Амбра знаеше, че шефката ѝ ще надделее в тази битка за надмощие помежду им – както обикновено.

– Я повтори къде беше – примири се тя.

САМО ЕДИН РИСК

Дрехите ѝ миришеха на дим. Беше невероятно колко бързо се беше разпространил пожарът. Три минути, после пламъците погълнаха всичко. Липсваха жертви, което разваляше репортажа, но иначе беше хубаво. Нямаше да е добре някое семейство да умре в пожар три дни преди Коледа.

– Норланд, нали ти казах.

– Норланд е огромен. Не може ли по-конкретно? – Амбра си имаше сериозни причини да не иска да пътува на север, независимо дали бе по важна работа, или не.

– Норботен. Някъде тук си бях записала точното място.

Амбра изчака търпеливо, докато Грейс ровеше из натрупаните по бюрото хартии. Това се случваше в отдела за извънредни новини, самото сърце на машината „Афтонбладет“. Едва минаваше два следобед, а навън беше тъмно като в рог. Леден дъжд и буреносни облаци. Естествено, бяха поместили прогнозата за времето на първа страница. Необичайно хубавото и необичайно лошото време всеки ден заемаха водещо място на интернет страницата, понеже това винаги се търсеше. Беше най-четената новина за деня с близо хиляда кликавания на минута.

Амбра намери празна страница в бележника си и попита с възможно най-учтивия си глас:

– Какво точно трябва да правя в Норботен?

Грейс вдигна купчина хартия и едва не катурна чаша истинало кафе. Никой не разполагаше със собствено бюро, дори шефовете на редакции. Грейс делеше тази маса с още трима редактори на новини, денонощно, целогодишно. Останалите редактори – на всичко от „Спорт“, „Забавление“ и „Криминални новини“ до „По света“, „Разследвания“ и „Култура“ – седяха около бюрото като спътници около планета, която никога не спи.

– Сега гледах бележката. Дали не беше Каликс? – промър-

мори Грейс.

Пак беше нещо. Амбра послушно записа „Каликс“ в бележника си.

– И ще интервюираш Елса, деветдесет и две годишна. Ще се обадиш да уговориш среща. Имам номера тук някъде. Получи се в „Сигнали“. Имам предчувствие, че може да излезе нещо интересно.

– Радвам се – въздъхна Амбра и едва се сдържа да не направи физиономия.

„Сигнали“ беше дигиталният център на „Афтонбладет“, където обикновени хора можеха да подадат сигнал и да спечелят хиляда крони, ако новината се окажеше интересна. В 99,99% от случаите не се оказваше, но Амбра примирено записа „Елса“ и потърка чело.

– Този път човек ли е? – попита.

Въпросът не беше безсмислен. Веднъж я пратиha да интервюира Сикстен Берг, двайсетгодишен. Сикстен се оказа какаду, което умееше да пее и да танцува. Получи се забавна статийка с весело клипче в интернет. Макар да беше далеч от мечтите на Амбра, докато учеше журналистика.

Грейс намери яркожълто самозалепващо се листче.

– Ето го. Елса Свенсон, родена 1923. Имала връзка с един от министър-председателите и уж тайно му родила извънбрачно дете.

Амбра я изгледа учудено.

– Наскоро ли? – попита скептично.

Грейс вдигна вежда.

– Жената е на деветдесет и две, както ти казах, тъй че не, не в настоящото хилядолетие. Но досега не е говорила с медиите и доколкото разбирам, е типична северняшка скица. Може да се получи добра история. Дълъг и вълнуващ живот, екзотично място и така нататък. И е идеално за Коледа, всич-

САМО ЕДИН РИСК

ки ще искат да го прочетат.

– Мхм – смънка Амбра без капка ентузиазъм. – Кой министър-председател?

– Един от покойните. Ще трябва да го провериш внимателно.

– Те всичките имат куп извънбрачни деца.

Амбра наистина не искаше да се занимава с това. По-добре двойни убийства и пътни произшествия.

– Стига, Амбра! Като поръчано за теб е, точно в това те бива. Давам ти гаранция, че ще има безброй кликания, а ми е наредено да правя повече такива истории, те се търсят най-много. Освен това жената искала само теб.

– Да бе! – не повярва Амбра.

Макар че понякога наистина се случваше някой читател да иска да се срещне с определен репортер.

Пак се загледа през прозореца. Насреща ѝ мигаше неравномерно коледен свещник. Целият бранш зависеше от броя на кликовете, защото той означаваше повече приходи от реклами. Пък и тя нямаше как да пренебрегне факта, че на практика винаги беше на една реорганизация от това да си загуби работата. От няколко години кариерата ѝ беше в състояние, което можеше да се опише единствено като упадък. Ако не внимаваше, щяха да я пратят нощна смяна. А нощната беше задънена улица, оттам нямаше излизане – живееш като бледа нощна птица, превеждаш безсмислени статии на английски и бавно умираш вътрешно. Амбра се предаде.

– Фотограф? – попита кратко.

Грейс кимна.

– Местен фрилансър. Ще се свържеш с него на място.

– Окей.

Стана от стола. Нямаше смисъл да се прибира до вкъщи. Щеше да си налее кафе, да купи един леденостуден сандвич

от хладилника в трапезарията на персонала, да се обади на Елса, деветдесет и две годишна, и да остане в редакцията да направи проучване. Ура...

– Ще ми пратиш ли информацията, с която разполагаш? – помоли преди да тръгне.

– Искам първия текст възможно най-скоро. Ако е добър, може да направим поредица. Коледа в Норланд, северни елени, пухкав сняг и тъй нататък.

Амбра пристъпваше от крак на крак.

– Има ли още нещо? – попита Грейс.

Амбра се колебаеше.

– Разбирам, че е в последния момент и пътуването е дълго. Но гледай да се прибереш преди Коледа.

Тонът на Грейс беше напрегнат, но дружелюбен и Амбра знаеше, че шефката ѝ има най-добри намерения. Но не празникът беше проблемът. Амбра имаше една-единствена роднина – доведената ѝ сестра Джил, – а двете от години не празнуваха Коледа заедно. Не я тревожеше и това, че ѝ е под достойнството да разговаря с бивша любовница на мъртва знаменитост. Един журналист никога не бива да бъде задължаван да изпълнява унизителни задачи (правило, което *никой* не спазваше), но Амбра беше работила в „Забавление“ и се беше справяла с доста по-нелицеприятни неща. Не, работата беше там, че имаше проблем с пътуването на север.

– Ще се погрижа – каза накрая и едва сдържа въздишката си. Личните ѝ проблеми не засягаха никого.

– Знам. – Грейс я гледаше сериозно иззад бюрото.

Трийсетгодишната Грейс беше само с две години по-голяма от Амбра. Вече беше опитен редактор в едно от най-тежките места в бранша. Относителната младост и полът ѝ създаваха достатъчно затруднения, а на всичкото отгоре беше чернокожа. Родена в Етиопия, имигрирала в Швеция

САМО ЕДИН РИСК

като дете, проявила се кажи-речи като гений в университета. Грейс Бекеле вече беше легенда в бранша и когато я гледаше по този начин, Амбра беше готова да ходи и по нагорещени въглени. Или да замине за Каликс.

– Благодаря ти!

– Знам, че искаш онази работа в „Разследвания“. Не съм забравила. Ако се удаде сгоден случай, ще кажа някоя добра дума за теб на Дан Першон.

Амбра не знаеше как да отговори – признателността я караше да се чувства неловко. Но това беше мечтата ѝ. Да работи в отдел „Разследваща журналистика“ на „Афтонбладет“, да намира сензации и да пише дълги репортажи. Носеха се слухове, че в скоро време в отдела ще се освободи място. Случваше се рядко и конкуренцията несъмнено щеше да е жестока. Вероятно всичките ѝ колеги щяха да се пробват. Но ако в близките седмици тя не се издънеше по някакъв начин, може би все пак щеше да има шанс. И ако успееше да не обиди шефа Дан Першон твърде много. И може би пък наистина беше за предпочитане да замине.

– Благодаря ти! Утре тръгвам.

Веднага започна да обмисля как да подходи към историята, както и багажа и оборудването, които трябва да вземе.

– Чакай! – спря я Грейс. Държеше друго самозалепващо се листче, този път оранжево. – Ето го. Объркала съм се. Не било Каликс. Извинявай.

Само да не е Кируна, помисли си Амбра, и в този миг Грейс продължи:

– Живее в Кируна. Все ги бъркам двете. Е, то къде ли е разликата?

Тя произнесе тези думи с пренебрежението на онези, които смятаха, че цивилизацията приключва със Стокхолм и пд на север няма нищо. Огромната шир на Норланд беше като

бял лист дори за високообразованите столичани. Но Амбра не беше от тях. Дори адът си имаше различни нива.

Кируна. *Разбира се*, как няма да е Кируна!

Тя дръпна листчето от ръката на Грейс и излезе.

Защо точно Кируна? Град, в който не възнамеряваше да стъпи никога повече. Място, където беше мръзнала, плакала и мразила най-много в цялата вселена.

Амбра подмина студиото на онлайн телевизията и „Криминални новини“. Мина покрай „Разследвания“, надзорна с копнеж в тяхната редакция, една от малкото, където можеха да стоят със затворени врати, взе чаша кафе и лаптопа си, едва успя да избегне големия си враг Оливер Холм и се тръшна на един свободен диван. Включи компютъра и се логна. Отвори пощата си. Двайсет имейла за десет минути. Деветнайсет от тях бяха пълни с обиди заради сутрешната ѝ статия за сексуален тормоз в една фитнес зала. Прехвърли ги набързо, знаеше, че би трябвало да препрати най-ужасните в отдела по сигурността, но не събра сили. Отдавна вече не се вълнуваше от анонимни хейтъри. Вместо това днес щеше да пише за извънбрачни деца в Кируна.

Набра номера на Елса Свенсон и въздъхна отегчено, докато чакаше жената да вдигне. Усещаше, че ще мине доста време, докато се прибере в апартамента си, при телевизора и канапето.